

RETTELSESBLAD

Erstatter bemærkninger af 14.03.2017.

(Der er foretaget rettelser i § 10, stk. 2 samt redaktionelle ændringer jf. lovteknisk notat af 24. marts 2017 fra Bureau for Inatsisartut)

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

1.1. Forslagets baggrund

Ved behandling af beslutningsforslag 37 på FM 2016, blev det vedtaget af Inatsisartut, at der skulle oprettes en talsmandsinstitution for personer med handicap, med sigte på at styrke rettighederne for personer med handicap og implementere FN's konvention om rettigheder for personer med handicap (FN's Handicapkonvention).

Oprettelsen af en handicaptalsmandsinstitution er et udtryk for, at Naalakkersuisut finder det essentielt at sikre den praktiske og borgernære implementering af handicapkonventionen, idet formålet er at sikre efterlevelsen af konventionen samt fremme og beskytte rettigheder for personer med handicap.

Naalakkersuisut finder, at FN's Handicapkonvention skal være det centrale ved nærværende forslag til Inatsisartutlov om Handicaptalsmand.

FN's handicapkonvention skal fremme, beskytte og sikre muligheden for, at personer med handicap fuldt ud kan nyde samme menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder som andre samt fremme respekten for deres naturlige værdighed.

Konventionen forpligter Grønland til at fremme lige muligheder for personer med handicap på alle områder, som reguleres af menneskerettigheder. Det drejer sig om lige adgang til uddannelse, sundhed, arbejde og politisk medbestemmelse. Konventionen er en hensigtserklæring, som udstikker rammerne for, hvordan rettighederne for personer med handicap oprettholdes, styrkes og udbygges i samfundet.

Med denne konvention indtraf et nyt paradigme på handicapområdet internationalt. Personer med handicap skal ikke længere ses i kraft af deres handicap, men derimod skal handicappet ses i kraft af de barrierer, der er i mødet mellem den enkelte person med handicap og samfundet.

De generelle principper i FN's konvention om rettigheder for personer med handicap er som følger:

- 1) Respekt for menneskets naturlige værdighed, personlige autonomi, herunder frihed til at træffe egne valg, og uafhængighed af andre personer.
- 2) Ikke-diskrimination.
- 3) Fuld og effektiv deltagelse og inklusion i samfundslivet.
- 4) Respekt for forskellighed og accept af personer med handicap som en del af den menneskelige mangfoldighed og af menneskeheden.
- 5) Lige muligheder.
- 6) Tilgængelighed.
- 7) Ligestilling mellem mænd og kvinder.
- 8) Respekt for de udviklingsmuligheder, som personer med handicap har, samt respekt for deres ret til at bevare deres identitet.

Et af konventionens centrale principper er tilgængelighed beskrevet i artikel 9. Det betyder, at staten er forpligtet til at sikre, at personer med handicap lever i et samfund, som er tilgængeligt for dem. Tilgængelighed skal forstås i en meget bred forstand, som inkluderer fysisk, digital, kommunikativ og demokratisk tilgængelighed. Ydermere understøtter tilgængelighed deltagelsesmulighederne for borgere med handicap i samfundet. Staten skal sikre, at personer med handicap på lige fod med andre har adgang til de fysiske omgivelser, transportmuligheder, den information og kommunikation, herunder informations- og kommunikationsteknologi og -systemer, og de øvrige faciliteter og tilbud, der er åbne for eller gives offentligheden, både i byområder og i landdistrikter.

I 2009 ratificerede Danmark FN's konvention om rettigheder for personer med handicap uden forbehold for Grønland. I 2012 vedtog Inatsisartut at tiltræde konventionen.

I september 2014 var Danmark til første eksamination ved FN's Handicapkomité. Grønland og Færøerne bidrog til den danske afrapportering, og de var ligeledes en del af den danske delegation ved eksaminationen.

Ved eksaminationen har Grønland forpligtet sig til at udarbejde en national handlingsplan på handicapområdet, hvori der skal kigges på en harmonisering af lovgivningen indenfor handicapområdet i henhold til handicapkonventionen.

Grønland har ligeledes stillet FN's handicapkomité en tilbagemelding i udsigt om, hvorvidt Grønland ønsker at være omfattet af tillægsprotokollen. Danmark tog territorielt forbehold for Grønland, da Folketinget vedtog Danmarks ratifikation af den valgfri tillægsprotokol til konventionen om rettigheder for personer med handicap i 2014. Tillægsprotokollen etablerer klageadgang for enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner ved FN's Handicapkomité over påståede krænkelse af FN's konvention om rettigheder for personer med handicap.

Af artikel 33 i FN's Handicapkonvention fremgår:

Artikel 33, stk. 1

”Deltagerstaterne skal i overensstemmelse med deres organisationsstruktur udpege et eller flere kontaktpunkter i centraladministrationen for forhold vedrørende gennemførelse af denne konvention og skal behørigt overveje at oprette eller udpege en koordinerende funktion i centraladministrationen for at lette tværgående indsatser i forskellige sektorer og på forskellige niveauer.”

Departementet for Sociale Anliggender, Familie, Ligestilling og Justitsvæsen varetager denne opgave, idet det er i overensstemmelse med departementets arbejde med handicaplovgivningen indenfor det sociale område.

Artikel 33, stk. 2

”Deltagerstaterne skal i overensstemmelse med deres retslige og administrative systemer i den enkelte stat opretholde, styrke, udpege eller opstille rammer, herunder, hvor det er hensigtsmæssigt, en eller flere uafhængige funktioner, med henblik på at fremme, beskytte og overvåge gennemførelsen af denne konvention. Ved udpegelsen eller oprettelsen af en sådan funktion skal deltagerstaterne tage hensyn til principperne vedrørende nationale menneskerettighedsinstitutioners status.”

Dansk Institut for Menneskerettigheder (IMR) er national menneskerettighedsinstitution i Grønland som følge af lov nr. 553 af 18. juni 2012, som blev sat i kraft i Grønland i 2014. Det betyder, at IMR skal evaluere, fremme og overvåge menneskerettighederne i Grønland. Det sker i samarbejde med Grønlands Råd for Menneskerettigheder.

Det indebærer, at Handicaptalsmandsinstitutionen ikke vil skulle monitorere, at lovgivning og praksis er i overensstemmelse med de forpligtelser, Grønland har i henhold til FN's Konvention om rettigheder for personer med handicap.

Artikel 33, stk. 3

”Det civile samfund, i særdeleshed personer med handicap og de organisationer, der repræsenterer dem, skal inddrages og deltage fuldt ud i overvågningsprocessen.”

Der eksisterer ikke en tilstrækkelig forenet repræsentation af handicaporganisationer i Grønland på nuværende tidspunkt. Derfor søges stk. 3 opfyldt gennem et trekantssamarbejde mellem Grønlands Råd for Menneskerettigheder, Institut for Menneskerettigheder og Departementet for Sociale Anliggender, Familie, Ligestilling og Justitsvæsen.

mentet for Sociale Anliggender, Familie, Ligestilling og Justitsvæsen. Endvidere vil personer med handicap samt de eksisterende handicaporganisationer og -foreninger blive inddraget og få mulighed for at deltage i arbejdet med at overvåge konventionens gennemførelse.

FN udarbejdede i 1993 en række principper for nationale institutioner til at fremme og beskytte menneskerettigheder (Paris Principperne). Principperne hviler på en overbevisning om, at nationale institutioner er afgørende for på en konstruktiv måde at fremme og beskytte menneskerettigheder samt fremme læring, viden og oplysning omkring disse.

FN opfordrer til, at nationale institutioner etableres med udgangspunkt i disse principper for at varetage opgaven så effektivt og konstruktivt som mulig. Principperne beskriver bl.a. kompetence, ansvarsområder, sammensætning, uafhængighed og metodelære. Grundlæggende skal en effektiv national menneskerettighedsinstitution bygge på lige dele mandat, ekspertise og uafhængighed. Desuden er det essentielt, at institutionen har egen identitet samt et vist mål af økonomisk og organisatorisk sikkerhed.

Det er vigtigt, at den nationale institution er i besiddelse af ekspertviden om både teori og praksis på et givent område i forhold til nationale og internationale mål. Institutionen skal fungere som en konstruktiv partner i forhold til stat og civilsamfund i at sikre menneskerettigheder.

Udviklingen af en model til en handicaptalsmandsinstitution i Grønland er inspireret af Paris Principperne. Det betyder i praksis, at modellen tager højde for disse vigtige principper for at kunne realisere formålet med etableringen af en handicaptalsmandsinstitution på bedst mulige måde. Det er vigtigt at understrege, at talsmandsinstitutionen ikke er baseret på principperne til fulde, idet denne institution kun favner det menneskeretlige perspektiv på handicapområdet. Institut for Menneskerettigheder har et bredt mandat på det menneskeretlige område, og instituttet lever fuldt ud op til principperne.

2. Hovedpunkter i forslaget

Lovforslaget har til formål at skabe rammerne for en Handicaptalsmand, som kan fremme rettigheder og interesser i samfundet for personer med handicap, samt rette fokus på og informere om vilkårene i samfundet for personer med handicap. Handicaptalsmanden skal som led i dette arbejde samle, udvikle og formidle viden om rettigheder og vilkår for personer med handicap til politikere, myndigheder, organisationer og borgere.

Hensigten er at skabe en politisk uafhængig Handicaptalsmand med et stærkt mandat og en bred ekspertise, der aktivt kan bidrage til at styrke vilkårene for personer med handicap.

Handicaptalsmand

Med udgangspunkt i FN's Handicapkonvention skal Handicaptalsmanden være et centralt omdrejningspunkt og en aktiv fortaler for alle personer med handicap. Personer med handicap skal i videst muligt omfang inddrages i Handicaptalsmandens arbejde.

Handicaptalsmanden skal yde råd og vejledning til personer med handicap og andre interessenter om rettigheder og klageadgang for personer med handicap. Handicaptalsmanden skal sikre personer med handicap ret til at klage og ret til at blive hørt. Handicaptalsmanden kan foreslå nye bestemmelser og tiltag, der kan styrke retssikkerhed og vilkår for personer med handicap eller løse eller forebygge konflikter mellem personer med handicap og samfund. Som fast høringsinstans og på eget initiativ kan Handicaptalsmanden vurdere og udtale sig om de følger, som lovgivningstiltag, udredninger og planer får for personer med handicap. Handicaptalsmanden skal have særligt fokus på vilkår for udsatte personer med handicap og for personer med handicap med særlige behov.

Personer med handicap har behov for råd og vejledning, så de kan drage fordel af de rettigheder, de har. På nogle områder er mekanismerne til at sikre inddragelse og medbestemmelse særligt mangelfulde. Som følge heraf skal Handicaptalsmanden identificere områder, hvor rettigheder for personer med handicap står svagt, og formidle dette videre til politikere, myndigheder og borgere.

Handicaptalsmanden kan ikke tage forvaltningens ansvar for at varetage rettigheder og interesser for personer med handicap fra forvaltningen. Handicaptalsmanden kan imidlertid øve indflydelse med henblik på at få ansvaret varetaget på en bedre måde. Handicaptalsmanden udøver en funktion, som skal sikre personer med handicap en synlig og tilgængelig adgang til kvalificeret rådgivning og vejledning i rettighedsspørgsmål af enhver art.

Handicaptalsmanden kan handle af egen drift eller efter henvendelse. Alle skal have ret til at henvende sig til Handicaptalsmanden. Personer med handicap skal have førsteprioritet.

Handicaptalsmanden har endvidere til opgave at indsamle, udvikle og formidle viden om vilkår for personer med handicap, f.eks. familiemæssige, sociale, sundheds-, skole- og bolig-mæssige forhold.

Handicaptalsmanden skal indsamle og formidle viden om vilkår for personer med handicap. Herudover vil Handicaptalsmandens opgaver også omfatte udvikling af ny viden om vilkår for personer med handicap. Dette vil fremme det offentliges kendskab til vilkår og rettigheder for personer med handicap og være med til at danne basis for Handicaptalsmandens arbejde på handicapområdet.

Handicaptalsmanden skal være en aktiv fortaler for rettigheder og interesser for personer med handicap. Handicaptalsmanden skal være talerør for personer med handicap og skabe kontakt til personer med handicap, således at de kan blive inddraget i Handicaptalsmandens arbejde.

Handicaptalsmandens engagement og profilering af institutionen er afgørende for, om denne får den fornødne gennemslagskraft og respekt i befolkningen og i forhold til andre organisationer og myndigheder.

Sekretariatet

Der etableres et sekretariat for Handicaptalsmanden. Sekretariatet har til opgave at varetage administrationen for Handicaptalsmanden, samt medvirke til at udarbejde rapporter, årsberetninger, høringsvar m.v. og understøtte handicaptalsmandens arbejde. Sekretariatet har endvidere i praksis til opgave at indsamle, udvikle og formidle viden om vilkår for personer med handicap, f.eks. familiemæssige, sociale, sundheds-, skole- og boligmæssige forhold.

Handicaptalsmanden er øverste chef og ansvarlige for sekretariatets ansatte og sekretariatets virksomhed.

Om sekretariatets nærmere opgaver og kompetencer henvises til bemærkningerne til § 12.

2.1. Handicaptalsmand vs. Handicapombudsmand

Naalakkersuisut finder det hensigtsmæssigt at adskille den politiserende del og den ombudsmæssige del i en handicaprettighedsinstitution. Ombudsmandsmodellen i Grønland bygger i lighed med den danske model på Grundlovens § 55, der forudsætter en personlig, generel retslig og uafhængig kontrol i sager om myndighedsansvar på vegne af Inatsisartut. Som følge heraf vil det i praksis være vanskeligt for en grønlandsk ombudsinstitution at indgå i et formelt samarbejde med en handicaptalsmandsinstitution, der varetager opgaver udover retslig kontrol med forvaltningsmyndigheder.

En sådan model kan rejse tvivl om ombudsinstitutionens politiske neutralitet, når institutionen pålægges opgaver, der indebærer stillingtagen til politiske spørgsmål. En adskillelse af rådsfunktionen og ombudsfunktionen er derfor hensigtsmæssig i forhold til at imødegå begrænsninger og begrebsforvirring.

Som et alternativ til en handicapombudsmand skal Handicaptalsmanden sikre en synlig og tilgængelig adgang til kvalificeret rådgivning og vejledning om rettigheder og klageadgang for personer med handicap. Set i forhold til ombudsmanden er Handicaptalsmanden således ikke en klageinstans. I stedet er Handicaptalsmanden et pædagogisk formidlende bindeled mellem personer med handicap og samfundets eksisterende klageinstanser, herunder Ombudsmanden for Inatsisartut.

Handicaptalsmanden vil således være afhængig af eksisterende klageinstansers ekspertise og prioritering af eventuelle klagesager på området. Omvendt vil Handicaptalsmanden kunne deltage aktivt i den offentlige debat og sætte rettigheder og interesser for personer med handicap på den offentlige dagsorden.

Handicaptalsmanden skal således på en synlig og tilgængelig måde stå til rådighed for alle personer med handicap, så de får den nødvendige hjælp til at komme videre med en given problemstilling.

2.2. Handicaptalsmandens forhold til Ombudsmanden for Inatsisartut

Handicaptalsmanden og Ombudsmanden for Inatsisartut er to af hinanden uafhængige kontrolformer. Ombudsmanden hører organisatorisk under Inatsisartut, dvs. den lovgivende magt, mens Handicaptalsmanden organisatorisk hører under Naalakkersuisut, dvs. den udøvende magt, jf. magtfordelingsprincippet i selvstyrelovens § 1, forudsætningsvist grundlovens § 3.

I sager, hvor det er aktuelt at gøre opmærksom på mangler ved lovgivningen vedrørende interesser for personer med handicap, vil både Handicaptalsmanden og Ombudsmanden for Inatsisartut kunne have kompetence til at udtale sig.

De overlappende kompetencer forventes ikke at skabe problemer mellem de to institutioner i praksis, eftersom Ombudsmanden for Inatsisartut i mindre grad har reformerende opgaver, og Handicaptalsmanden er mere aktiv for at fremme interesser for personer med handicap i lovgivningen og hele samfundslivet i øvrigt.

Da institutionernes baggrund og fokus er forskelligt, anses det endvidere ikke for problematisk, hvis de to institutioner udtaler sig forskelligt om samme problemstilling. Handicaptalsmanden kan således også kritisere offentlige myndigheders afgørelser i tilfælde, hvor Ombudsmanden for Inatsisartut ikke har fundet grundlag for sådan kritik.

Handicaptalsmandens organisering som administrativ myndighed indebærer i øvrigt, at Handicaptalsmandens virksomhed er omfattet af Ombudsmandens kompetence, jf. Inatsisartutlov nr. 8 af 3. december 2009 om Ombudsmanden for Inatsisartut § 7.

2.3. Handicaptalsmandens forhold til domstolene og de administrative myndigheder

Det foreslås med lovforslaget, at Handicaptalsmanden har kompetence til at udtale sig om afgørelser, der er truffet af domstolene, Inatsisartut og dets organer og de administrative myndigheder, herunder departementerne, Naalakkersuisut, og kommunerne.

Handicaptalsmandens kompetence til at udtale sig om afgørelser, der er truffet af de administrative myndigheder, følger af Handicaptalsmandens funktion. Handicaptalsmanden skal styrke den samfundsmæssige position for personer med handicap. En væsentlig del af rammebetingelserne, og ofte også de konkrete betingelser, for personer med handicaps situation fastlægges ved afgørelser, der træffes af de administrative myndigheder. Handicaptalsmanden vil vanskeligt kunne udføre sin opgave tilfredsstillende, hvis Handicaptalsmandens kompetence begrænses i forhold til de administrative myndigheder.

Domstolenes afgørelser vil også kunne afdække uheldige tilstande, som Handicaptalsmanden må kunne udtale sig om. Handicaptalsmanden skal ikke kunne udtale sig om domstolsafgørelseres juridiske holdbarhed. Imidlertid vil Handicaptalsmanden kunne kritisere den faktiske og retslige tilstand, som en domstolsafgørelse afdækker. Ved domstolenes prøvelse af forvaltningsafgørelser, vil Handicaptalsmanden eventuelt også kunne kritisere forvaltningens skøn, selv om domstolen ikke har fundet, at skønsudøvelsen medfører, at forvaltningsafgørelsen er ugyldig. I de tilfælde, hvor domstolene træffer sin afgørelse efter frit skøn, må domstolenes skønsudøvelse ligeledes kunne kritiseres af Handicaptalsmanden på et generelt grundlag. Dette vil da indebære en kritik af retstilstanden, ikke af den konkrete afgørelse.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Kommunerne

Forslaget har ikke økonomiske konsekvenser for kommunerne. Kommunerne må på sigt forvente en mindre administrativ byrde som følge af Handicaptalsmandens ret til oplysninger og redegørelser fra kommunerne vedrørende personer med handicap.

Selvstyret

Inatsisartut har i Finanslov 2017 bevilliget 2,5 mio. kr. til en handicaptalsmand med tilhørende sekretariat.

I forslag til finanslov vil der på sædvanligvis blive udarbejdet budgetbidrag til beskrivelse af de enkelte budgetelementer, og med beskrivelse af årsværk, lønudgifter, udgifter til årligt møde, jf. forslagens § 7, og øvrige udgifter forbundet med Handicaptalsmandens virksomhed.

Selvstyret må på sigt forvente en vis administrativ byrde som følge af Handicaptalsmandens ret til oplysninger og redegørelser fra Selvstyret vedrørende personer med handicap.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5. Konsekvenser for miljø, natur og folkesundhed

Forslaget har ikke miljø- og naturmæssige konsekvenser.

6. Konsekvenser for borgerne

Forslaget vil sikre, at personer med handicap kan få råd og vejledning om deres rettigheder og klageadgang. Forslaget vil endvidere gøre det nemmere for forældre til personer med handicap eller andre, der ønsker at tale personer med handicaps sag, at få råd og vejledning om rettigheder for personer med handicap.

7. Andre væsentlige konsekvenser

Forslaget har ikke andre konsekvenser.

8. Høring af myndigheder og organisationer m.v.

Forslaget blev sendt i høring den 2. januar 2017 med høringsfrist den 7. februar 2017. Derudover har lovforslaget været offentliggjort på høringsportalen i samme periode.

Lovforslaget har været i høring hos følgende:

Formandens Departement, Finansdepartementet, Råstofdepartementet, Departementet for Kommuner, Bygder, Yderdistrikter, Infrastruktur og Boliger, Departementet for Fiskeri og Fangst, Departementet for Erhverv, Arbejdsmarked, Handel og Energi, Departementet for Sundhed, Departementet for Uddannelse, Kultur, Forskning og Kirke, Departementet for Selvstændighed, Natur, Miljø og Landbrug, KANUKOKA, Qaasuitsup Kommunia, Qeqqata Kommunia, Kommuneqarfik Sermersooq, Kommune Kujalleq, Det Sociale Ankenævn, Inooqat, KNIPK, Sugisaq, KTK, Sukorseq, Landsforeningen Autisme, kreds Grønland, Angajoqqaatigiit (Forældreforening til børn med ADHD og/eller autisme), MIO, Kattuffiat Utoqqaat Nipaat, ISI, Neriuffiit Kattuffiat, Nuummi Gigtertut Peqatigiiffiat (Gigtforeningen i Nuuk), NIISIP, AK, SIK, NPK, IMAK, Institut for Menneskerettigheder og Grønlands Råd for Menneskerettigheder.

Følgende har indsendt høringssvar:

Institut for Menneskerettigheder, Det sociale ankenævn, NIISIP, MIO, KANUKOKA, Kommuneqarfik Sermersooq, SIK, KNIPK og Inooqat.

Følgende har ingen bemærkninger til lovforslaget
Finansdepartementet.

Behandling af høringssvar:

Se behandlingen af indkomne høringssvar i bilag 1.

Høringssvar med bemærkninger til lovforslaget er optrykt i deres fulde ordlyd og kommenteret i relevant omfang i forslagets bilag 1. Kommentarerne til høringssvarene er skrevet i kursiv.

Bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser

Til § 1

Til stk. 1.

Lovens formål er at fremme rettigheder og interesser for personer med handicap i samfundet.

Formålet søges opnået ved at oprette en handicaptalsmandsinstitution, der består af en Handicaptalsmand og et sekretariat. Handicaptalsmanden skal være et centralt og uafhængigt om-drejningspunkt for alle personer med handicap.

Handicaptalsmanden skal arbejde på at fremme rettigheder og interesser for personer med handicap, samt rette fokus på og informere om vilkår for personer med handicap i samfundet, jf. nærmere bemærkningerne til § 4.

Loven finder anvendelse overfor det offentlige. Dette er nødvendigt for at opnå formålet med loven, som er at fremme rettigheder for personer med handicap overalt i samfundet.

Til stk. 2.

Lovens formål skal ses i sammenhæng med, at Grønland har tiltrådt FN's konvention om Rettigheder for Personer med Handicap, der blev vedtaget i FN den 13. december 2006 (FN's Handicapkonvention), og dermed har en forpligtelse til at sikre, at Grønland lever op til konventionens bestemmelser. Lovforslaget skal være med til at sikre, at rettigheder for personer med handicap, som beskrevet i konventionen, bliver overholdt.

Personer med handicap omfatter – efter artikel 1 i FN-konventionen - personer, der har en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som i samspil med forskellige barrierer kan hindre dem i fuldt og effektivt at deltage i samfundslivet på lige fod med andre.

Til § 2

Forslag til Inatsisartutlov om en Handicaptalsmand tager udgangspunkt i modellen for Børnetalsmanden (MIO), der i høj grad er blevet inspireret af Paris-principperne og anbefalingerne fra FN's Børnekomite.

Hensigten er at skabe en politisk uafhængig institution med et stærkt mandat og en bred ekspertise, der aktivt kan bidrage til at styrke vilkårene for personer med handicap.

Handicaptalsmanden skal samarbejde med myndigheder, institutioner, NGO'er (Non-governmental organizations) og rådgivningsorganer på handicapområdet ved f.eks. at bidrage til vidensdeling og kompetenceudvikling indenfor handicapområdet.

Til stk. 1.

Bestemmelsen fastsætter, at der etableres en handicaptalsmandsinstitution. Handicaptalsmandsinstitutionen består af en Handicaptalsmand med et tilhørende sekretariat.

Til stk. 2.

Handicaptalsmandsinstitutionen er en institution under Selvstyret. Dette indebærer, at handicaptalsmanden og dennes sekretariat er undergivet de til enhver tid gældende regler og anvisninger vedrørende Selvstyrets budget- og bevillingssystem, jf. nærmere bemærkningerne til §§ 14-17. Handicaptalsmandsinstitutionen vil endvidere være omfattet af de gældende regler om aflæggelse og revision af regnskab for Grønlands Selvstyre. Dette gælder alle institutionens indtægter og udgifter.

Politisk uafhængighed er en nødvendig forudsætning for Handicaptalsmandens virksomhed, idet den indebærer, at handicaptalsmanden kan forholde sig kritisk i forhold til offentlige myndigheder og Inatsisartut.

Retsstillingen for personer med handicap fastlægges ofte direkte eller indirekte af departementerne, Naalakkersuisut eller Inatsisartut. Derfor er det vigtigt, at Handicaptalsmanden står frit til at afgive uafhængige udtalelser også om disse organers afgørelser og fastsættelse af regler.

Den politiske uafhængighed indebærer, at Naalakkersuisut og Inatsisartut ikke har instruktionsbeføjelse over for handicaptalsmanden eller dennes sekretariat. Naalakkersuisut og Inatsisartut har således heller ikke mulighed for at omgøre udtalelser afgivet af Handicaptalsmanden, ligesom de ikke kan eller skal føre løbende tilsyn med handicaptalsmandens virksomhed.

Handicaptalsmandsinstitutionens og Handicaptalsmandens virksomhed er ikke undergivet et politisk ressortområde for noget medlem af Naalakkersuisut. Naalakkersuisut såvel som de enkelte medlemmer af Naalakkersuisut har ikke instruktionsbeføjelse over for Handicaptalsmandsinstitutionen, Handicaptalsmanden eller dennes sekretariat.

Det følger heraf, at Handicaptalsmandsinstitutionen, Handicaptalsmanden og dennes sekretariat ikke er undergivet sædvanligt ministeransvar. Naalakkersuisut har imidlertid efter forslagens § 3, stk. 3, kompetence til at afsætte Handicaptalsmanden under særlige omstændigheder.

Til § 3

Til stk. 1.

Bestemmelsen fastsætter, at der skal udpeges en Handicaptalsmand. Handicaptalsmanden leder sekretariatet.

Der henvises til bemærkningerne til §§ 4-10 om Handicaptalsmandens nærmere opgaver og kompetencer. Om Handicaptalsmanden henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige be-

mærkninger i afsnit 2. Om forholdet mellem Handicaptalsmanden og Ombudsmanden for Inatsisartut, domstolene og de administrative myndigheder, henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger i afsnit 2.2. og 2.3.

Til stk. 2.

Handicaptalsmanden udpeges af Naalakkersuisut på fuld tid efter stillingsopslag. Handicaptalsmanden aflønnes i henhold til Grønland Selvstyres gældende ansættelsesretlige bestemmelser og på åremålsvilkår. For så vidt angår Handicaptalsmandens afsættelse inden for den 3-årige periode henvises til stk. 3.

Handicaptalsmanden udpeges for en periode på 3 år og kan kun sidde i to perioder. Ingen kan således være Handicaptalsmand for mere end 6 år tilsammen.

En udpegelse for en 3-årig periode er begrundet i, at Handicaptalsmandens sagsområde er omfattende, og at den opgave, som er tiltænkt gennem oplysning, opklaring, undersøgelse, udtalelser og formidling m.v., gør det påkrævet med en funktionstid, som muliggør en høj aktivitet hele tiden. Den samlede funktionstid må ikke overstige 6 år. Baggrunden for dette er, at evnen til nytænkning og initiativ er en væsentlig egenskab for Handicaptalsmanden.

Handicaptalsmanden forventes at have særlig viden om forholdene for personer med handicap, og have forudsætninger for at skabe kontakt til personer med handicap på tværs af sociale, kulturelle, religiøse og andre skel.

Handicaptalsmanden forventes endvidere have faglige kompetencer, som modsvarer Handicaptalsmandens opgaver.

Det er ikke påkrævet, at Handicaptalsmanden er jurist. Handicaptalsmanden forventes naturligvis at følge med i, at lovgivning, som angår interesser for personer med handicap, er i overensstemmelse med de forpligtelser, Grønland har i henhold til FN's konvention om rettigheder for personer med handicap og forvaltes i overensstemmelse med de forpligtelser, Grønland har i henhold til Handicapkonventionen, men det er de administrative myndigheder, som har ansvaret for love, der hører til deres område. Det behov, der må være for sagkyndighed i specielle retninger, kan varetages ved ansættelse af personale i sekretariatet, se hertil bemærkningerne til § 12 om sekretariatet.

Til stk. 3.

Bestemmelsen regulerer, i hvilke tilfælde Handicaptalsmanden kan afsættes. Bestemmelsen skal sikre handicaptalsmandsinstitutionens politiske uafhængighed ved, at det klart fremgår, i hvilke tilfælde Handicaptalsmanden kan afsættes.

Beslutning af Naalakkersuisut om afsættelse af Handicaptalsmanden kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

Såfremt Handicaptalsmanden afsættes i henhold til denne bestemmelse, vil udpegning af en ny Handicaptalsmand for den resterende periode ske i henhold til § 3, stk. 1 og 2.

De i punkt 1-2 nævnte betingelser er udtømmende.

Til nr. 1.

Ved grov forsømmelse ved udøvelsen af Handicaptalsmandens opgaver forstås, at det er dokumenteret gennem flere ensartede fejl, at Handicaptalsmanden ikke er tilstrækkeligt fagligt kvalificeret inden for Handicaptalsmandens opgaver. En enkelt alvorlig fejl kan også tydeliggøre, at Handicaptalsmanden har grundlæggende faglige mangler.

Det er alene situationer, hvor der er tale om en tilstrækkeligt kvalificeret grovhed fra Handicaptalsmandens side, der vil kunne føre til en afsættelse af Handicaptalsmanden. Samtidig skal de flere ensartede fejl eller den enkelte alvorlige fejl give grund til at antage, at Handicaptalsmanden ikke fremtidigt vil udøve Handicaptalsmandens virksomhed på forsvarlig måde.

Til nr. 2.

Ved handlen på en måde, der i betydelig grad svækker tilliden til, at Handicaptalsmanden vil udføre Handicaptalsmandens opgaver på betryggende vis forstås, f.eks. at Handicaptalsmanden får en dom for berigelsesforbrydelse eller vold. Det kan også være dokumentation for, at Handicaptalsmanden misbruger handicaptalsmandsinstitutionens økonomiske midler eller i øvrigt misbruger sin stilling for egen eller andres vindings skyld. Ligeledes vil det, at Handicaptalsmanden møder alkoholpåvirket op på arbejde være at handle på en måde, der i betydelig grad svækker tilliden til, at Handicaptalsmanden vil udføre Handicaptalsmandens opgaver på betryggende vis.

Til § 4

Til stk. 1.

Bestemmelsen omhandler Handicaptalsmandens opgaver. Bestemmelsen skal forstås bredt. Stk. 2 og stk. 3 præciserer, hvilke opgaver Handicaptalsmanden særligt skal varetage.

Handicaptalsmanden skal arbejde for, at der bliver taget passende hensyn til rettigheder for personer med handicap og øvrige interesser på alle samfundsområder. Der skal herved arbejdes for at sikre og fremme personer med handicaps rettigheder i offentligretligt såvel som privatretligt regi. Handicaptalsmanden skal endvidere rette fokus på og informere om vilkår for personer med handicap.

Vilkår skal forstås bredt og omfatter alle sociale, økonomiske, sundhedsmæssige og kulturelle vilkår, som personer med handicap lever under. Med vilkår forstås også levevilkår og opvækstvilkår.

Handicaptalsmandens særlige kompetencer i lovens §§ 9-11 bidrager til, at Handicaptalsmanden kan udføre sine opgaver i henhold til denne bestemmelse. Eksempelvis kan Handicaptalsmanden fremme rettigheder og interesser for personer med handicap ved at udtale sig om forhold, som Handicaptalsmanden finder, er hensigtsmæssige eller uhensigtsmæssige for vilkårene for personer med handicap

Handicaptalsmanden kan endvidere fremme rettigheder og interesser for personer med handicap ved at undersøge, opklare, oplyse, yde råd og vejledning samt formidle viden om rettigheder, interesser og vilkår for personer med handicap.

Bestemmelsen forudsætter, at Handicaptalsmanden for at kunne løse sine opgaver efter denne bestemmelse løbende skal gøre sig bekendt med vilkår for personer med handicap, gældende lovgivning, der vedrører rettigheder for personer med handicap, og hvordan eksisterende tiltag for at fremme retssikkerhed og interesser for personer med handicap virker.

Til stk. 2.

Bestemmelsen udfylder den generelle bestemmelse i stk. 1 og omhandler nogle særligt vigtige opgaver for Handicaptalsmanden. Punkterne i nr. 1- 6 er ikke udtømmende.

Til nr. 1.

Handicaptalsmanden skal være en aktiv fortaler for alle personer med handicap og sikre deres ret til at klage, deres adgang til at klage og deres ret til at blive hørt.

Handicaptalsmanden skal tilbyde alle personer med handicap råd og vejledning vedrørende deres rettigheder og klageadgang. Dette indebærer, at Handicaptalsmanden på en synlig og tilgængelig måde skal stå til rådighed for alle for personer med handicap, så de får den nødvendige hjælp til at komme videre med en given problemstilling.

Til nr. 2.

Bestemmelsen er ikke udtømmende for så vidt angår modtagergruppen. Alle offentlige og private, der har behov for information, f.eks. andre forvaltningsorganer, kommuner, foreninger eller forældre, kan ydes råd og vejledning.

For så vidt angår personlige oplysninger, skal det bemærkes, at Handicaptalsmanden har tavshedspligt efter gældende regler, jf. nærmere § 14.

Til nr. 3

Handicaptalsmandens arbejde har fokus på at forbedre de overordnede vilkår for personer med handicap. Bestemmelsen indebærer, at handicaptalsmanden skal arbejde for at skabe en bedre forståelse for og accept af personer med handicap. Dette kan blandt andet ske gennem oplysningskampagner og med fokus på holdningsændringer og nedbrydning af tabuer og for-

domme. Bestemmelsen knytter sig til artikel 8 i FN's konvention om rettigheder for personer med handicap.

Til nr. 4.

FN's Handicapkonvention giver vejledning, i hvilke forhold der er tale om, og hvordan Handicaptalsmanden skal vurdere forholdene.

Bestemmelsen indebærer, at Handicaptalsmanden skal følge med i samfundsudviklingen og vurdere forhold, der kan have en uhensigtsmæssig indvirkning på udviklingsmuligheder for personer med handicap, herunder deres psykiske og fysiske helbred, adgang til de fysiske omgivelser, transportmuligheder, den information og kommunikation, herunder informations- og kommunikationsteknologi og- systemer, og de øvrige faciliteter og tilbud, der er åbne for eller gives offentligheden, både i by og bygder.

Såfremt Handicaptalsmanden bliver opmærksom på forhold i samfundsudviklingen generelt, som kan have en uhensigtsmæssig indvirkning på udviklingsmuligheder for personer med handicap, skal Handicaptalsmanden gøre opmærksom på forholdene.

Til nr. 5.

Der er tiltænkt Handicaptalsmanden en aktiv informationsrolle. På nogle områder er mekanismerne til at sikre inddragelse og medbestemmelse særligt mangelfulde. Som følge heraf skal Handicaptalsmanden være særlig opmærksom på områder, hvor rettigheder for personer med handicap står svagt, og formidle dette videre til politikere, myndigheder og borgere.

Handicaptalsmanden skal både beskæftige sig med retssikkerhed for personer med handicap, og deres vilkår i bred forstand. Handicaptalsmanden skal løfte debatten om rettigheder og vilkår for personer med handicap op på et mere principielt plan og f.eks. inddrage filosofiske, sociologiske og psykologiske aspekter m.v.

Handicaptalsmanden skal herudover yde personer med handicap råd og vejledning i, hvordan de kan deltage i en debat. Eksempelvis ved at oplyse, at personer med handicap kan henvende sig til avis, radio og tv. Handicaptalsmanden kan f.eks. oprette en hjemmeside, hvor personer med handicap har mulighed for at ytre sig.

Til nr. 6.

Bestemmelsen omfatter forslag til nye regler, som kan varetage retssikkerheden for personer med handicap på en bedre måde. Også andet end lovgivning kan tænkes at få konsekvenser for retssikkerheden for personer med handicap. Blandt andet vil retssikkerheden for personer med handicap i institutioner være afhængig af en tilfredsstillende bemanning. Bestemmelsen giver også Handicaptalsmanden anledning til at fremme forslag af denne slags.

Handicaptalsmanden forudsættes at etablere forskellige kontakt- og informationskanaler for at få bedst mulig oversigt over og kendskab til vilkår for personer med handicap, således at Handicaptalsmanden kan tage initiativ på områder, der har betydning for retssikkerhed og vilkår for personer med handicap generelt.

Bestemmelsen forudsætter videre, at Handicaptalsmanden for at kunne løse sine opgaver efter denne bestemmelse må gøre sig bekendt med, hvordan eksisterende tiltag for at fremme handretssikkerhed og interesser for personer med handicap virker.

Til stk. 3.

Bestemmelsen udfylder som stk. 2 den generelle bestemmelse i stk. 1 og omhandler nogle særligt vigtige opgaver for Handicaptalsmanden.

Bestemmelsen fastsætter, at Handicaptalsmanden, udover Handicaptalsmandens opgaver i stk. 2, har til opgave at tilvejebringe, indsamle, udvikle og formidle viden med udgangspunkt i vilkår for personer med handicap, f.eks., sociale-, skole-, sundheds-, familie- og boligmæssige forhold til alle interesserede.

En samlet, systematisk viden om vilkår for personer med handicap giver mulighed for et mere kvalificeret beslutningsgrundlag for politikere, og mulighed for en mere kvalificeret arbejdsindsats blandt fagfolk. Den indsamlede viden kan endvidere bruges som et arbejdsredskab for fagpersoner, forskere, studerende og andre.

Der foretages allerede i dag indsamling og systematisering af oplysninger om vilkår mv. for personer med handicap. Det er forudsat, at Handicaptalsmandsinstitutionen indhenter eksisterende oplysninger fra f.eks. Grønlands Statistik.

I henhold til § 65 i Selvstyrets bekendtgørelse nr. 8 af 25. juni 2014 om hjælp til personer med vidtgående handicap har de enkelte kommuner en forpligtelse til at aflevere statistiske oplysninger om personer med handicap og hjælp til disse til Naalakkersuisut.

I artikel 31 i FN's Handicapkonvention er der en forpligtelse til at indsamle passende oplysninger, herunder statistiske og forskningsmæssige data, således at Naalakkersuisut kan formulere og gennemføre politikker, som udmønter konventionen i praksis.

Lovforslaget findes ved denne bestemmelse at leve op til ovenstående.

Det foreslås, at den indsamlede viden om vilkår for personer med handicap gøres tilgængelig for alle.

Bestemmelsens nr. 1-3 konkretiserer og uddyber Handicaptalsmandens opgaver. Nr. 1-3 er ikke udtømmende.

Til nr. 1.

Handicaptalsmanden skal indsamle og systematisere relevante data og allerede eksisterende undersøgelser, rapporter, forskningsresultater, evalueringsrapporter, statistik, forsøgsresultater m.v.

Til nr. 2.

Handicaptalsmanden skal ajourføre oplysninger om vilkår for personer med handicap. Dette kan f.eks. udmøntes i årlige udgivelser samt tema-udgivelser fra Handicaptalsmanden. Ajourføring af oplysninger og konkrete opgaver kan omfatte evalueringsopgaver, undersøgelsesopgaver, udarbejdelse af rapporter, forskning, udarbejdelse af statistik, forsøgsresultater og tilsvarende materiale.

Handicaptalsmanden har endvidere til opgave at udvikle ny viden om vilkår for personer med handicap. Med udvikling af ny viden forstås f.eks. udredninger og udarbejdelse af undersøgelser, eksempelvis statistik og kvalitative undersøgelser som supplement til statistik.

Der er med denne bestemmelse ikke lagt op til, at Handicaptalsmanden skal varetage selvstændig forskning. Udvikling af ny viden via forskning kan organiseres ved et samarbejde med universitetet eller anden institution, f.eks. Grønlands Statistik. Der kan endvidere tilknyttes eksterne fagpersoner til sekretariatet til at udføre opgaver, hvor der udvikles ny viden, jf. nærmere § 12, stk. 5.

Til nr. 3.

Handicaptalsmanden skal formidle viden til offentligheden, bl.a. studerende, forskere, fagfolk, politikere og andre interesserede. En systematisk viden om vilkår for personer med handicap giver mulighed for et mere kvalificeret beslutningsgrundlag for politikere, samt muligheden for en mere kvalificeret arbejdsindsats blandt fagfolk. En systematisk viden om vilkårene for personer med handicap kan endvidere bruges som et arbejdsredskab for fagpersoner, forskere, studerende og andre.

Den indsamlede viden om vilkår for personer med handicap skal gøres lettilgængelig, f.eks. på Handicaptalsmandens hjemmeside.

Til stk. 4.

Bestemmelsen skal sikre, at Handicaptalsmanden har den fornødne kontakt til personer med handicap med henblik på, at Handicaptalsmandens opgaver løses med udgangspunkt i deres interesser.

Til § 5

Bestemmelsen sikrer, at Handicaptalsmanden har mulighed for at varetage interesser for personer med handicap i forbindelse med planlægning og udredning af iværksættelse af sådanne

tiltag ved at få mulighed for at udtale sig til sagen. Bestemmelsen sikrer videre, at Handicaptalsmanden løbende holdes opdateret på lovgivningsmæssige og andre tiltag, der har betydning for vilkår for personer med handicap, og som ønskes iværksat i samfundet.

Med andre initiativer forstås eksempelvis udredninger og planer, der vedrører det fysiske, kulturelle og sociale miljø for personer med handicap. Handicaptalsmanden bør i den udstrækning, Handicaptalsmanden har kapacitet til det, afgive høringsudtalelser til sådanne tiltag. Handicaptalsmanden skal således kunne optræde som en repræsentant for personer med handicap, når deres interesser berøres i planer og udredninger og lignende.

Handicaptalsmanden afgør selv, om en sag er af en sådan karakter, at den berører interesser for personer med handicap. Handicaptalsmanden skal ved denne vurdering lægge en bred norm til grund. Handicaptalsmandens ret til at udtale sig er således ikke begrænset til planer og udredninger, som direkte berører personer med handicap. Handicaptalsmanden må også kunne udtale sig om økonomisk politik (finanslov), boligpolitik og næringspolitik, i det omfang det kan påvises at have indflydelse på vilkår for personer med handicap.

Bestemmelsen indebærer, at Handicaptalsmanden vil få anledning til at få indflydelse på planlægningsprocessen ved at gøre myndighederne bekendt med hensynet til personer med handicap på et tidligt tidspunkt i planlægningsprocessen.

Handicaptalsmanden må særligt følge med i forslag og udredninger fra forskellige offentlige organer.

Til § 6

Bestemmelsen hænger sammen med § 4, stk. 2, nr. 2, og præciserer, at Inatsisartut, Naalakkersuisut, kommunerne og andre offentlige myndigheder kan rådføre sig med Handicaptalsmanden i alle spørgsmål af generel karakter, der har betydning for vilkår for personer med handicap i samfundet, bl.a. for at sikre, at deres rettigheder og interesser tilgodeses i samfundets planlægning.

Efter bestemmelsen kan såvel politiske instanser som forvaltningsorganer henvende sig. De politiske instanser og forvaltningsorganerne bestemmer selv, hvornår de finder det relevant at henvende sig.

Det bemærkes, at Handicaptalsmanden skal høres i forbindelse med lovgivningsinitiativer og andre initiativer, der har betydning for rettigheder og vilkår for personer med handicap, jf. § 5.

Til § 7

Til stk. 1

Bestemmelsen sikrer, at Handicaptalsmanden har en kendt og entydig struktur omkring en samlet dialog med interessenter på handicapområdet. Mødet mellem Handicaptalsmanden og interessenter på handicapområdet skal bidrage til udvikling af Handicaptalsmandsinstitutionens fokus- og indsatsområder. Mødet skal samtidig bidrage til Handicaptalsmandsinstitutionens strategier på handicapområdet.

Handicaptalsmandsinstitutionen skal sikre en tværfaglig repræsentation og således, at der på mødet er repræsenteret en bred indsigt i alle væsentlige forhold af betydning for personer med handicap.

Til stk. 2

Mødet har til formål at bidrage til udvikling af Handicaptalsmandens fokus- og indsatsområder samt strategier på handicapområdet.

Til stk. 3.

På Grønlands Selvstyres finanslov og tilhørende budgetbidrag kan afsættes beløb til hel eller delvis dækning af omkostninger til private institutioner, organisationer og foreninger til deltagelse i årligt møde. Det er Handicaptalsmanden, der inden for rammerne på finansloven vurderer hvilke private institutioner, organisationer og foreninger, der kan ydes tilskud og med hvilket beløb. Der er lagt vægt på at sikre private institutioner og foreninger en realistisk økonomisk forsvarlig mulighed for at deltage i det årlige møde.

Til § 8

Handicaptalsmanden skal hvert år udarbejde en beretning om sin virksomhed i det forgangne år. Beretningen bør behandle de områder, Handicaptalsmanden har arbejdet med det forgangne år. Beretningen bør tillige redegøre for forholdet til FN's Handicapkonvention.

I beretningen kan medtages særskilt afsnit med oplysninger om eventuelle indtægter fra private organisationer, foreninger, virksomheder mv. Der medtages oplysninger om, hvem der har ydet bidrag, med hvilket beløb og på hvilke vilkår.

Beretningen skal offentliggøres på Handicaptalsmandens hjemmeside og samtidig fremsendes til Naalakkersuisut, Inatsisartut og kommunerne.

Til § 9

Til stk. 1.

Handicaptalsmanden kan udtale sig frit om spørgsmål, der vedrører Handicaptalsmandens arbejdsområde. Handicaptalsmanden kan med andre ord udtale sig om alle spørgsmål, der vedrører vilkår, rettigheder og interesser for personer med handicap, jf. nærmere § 4. Handicaptalsmanden er dog underlagt tavshedspligt, jf. § 14, og kan ikke udtale sig i konkrete personsager, jf. nærmere bemærkningerne til stk. 2, nedenfor.

Handicaptalsmanden kan handle af egen drift eller efter henvendelse. Handicaptalsmanden har ingen pligt til at afgive udtalelse i forelagte sager, jf. nærmere bemærkninger til stk. 3, nedenfor og bemærkningerne til § 13, stk. 2.

Handicaptalsmanden bestemmer selv, hvem udtalelsen skal rettes til. Adressaten kan eksempelvis være offentlige forvaltningsorganer på forskellige niveauer, private organisationer, forretningsdrivende m.v. Handicaptalsmanden har dermed ikke pligt til f.eks. altid at rette sine udtalelser til forvaltningsorganer, men kan gå til private, til pressen osv. i sager, hvor det virker mest hensigtsmæssigt.

Der gælder ingen formkrav til Handicaptalsmandens udtalelser. Handicaptalsmanden kan således selv finde den mest effektive måde at præsentere sin mening på, f.eks. gennem pressemeddelelser, foredrag, interview og deltagelse i debatter og fjernsynsprogrammer.

Udtalelserne er ikke juridisk bindende, dvs. de har ikke karakter af afgørelser, men er derimod vejledende overfor modtageren. Det vil have stor betydning for handicaptalsmandsinstitutionen, at Handicaptalsmandens udtalelser hovedsageligt bliver fulgt, eller i det mindste har en vis gennemslagskraft.

Handicaptalsmanden har ikke myndighed til at afgøre sager, eller omstøde forvaltningsafgørelser. En sådan myndighed ville kunne skabe uklare kompetenceforhold.

Handicaptalsmanden kan ligeledes ikke udtale sig om lovligheden af et forhold, når forholdet er afgjort af domstolene eller er bragt ind for domstolene til afgørelse. Handicaptalsmanden kan heller ikke udtale sig i sager, som er under politiefterforskning, hvor en person med handicap kan være blevet udsat for en strafbar handling, såfremt nogen er mistænkt eller sigtet i sagen. Handicaptalsmanden kan dog kritisere den faktiske og retslige tilstand, som domstolenes afgørelse eller politiets efterforskning afdækker.

Handicaptalsmanden kan udtale sig om eksempelvis bestemte kommuners handicappolitik. Dette kan føre til, at Handicaptalsmanden kommer ind på områder, hvor der hersker uenighed i kommunen. Handicaptalsmanden må optræde balanceret og saglig i disse sager, og foretage sin vurdering på grundlag af alle tilgængelige oplysninger.

Handicaptalsmandens opgaver og kompetencer, som de er defineret i denne lov, vil således stille store krav til forsvarlig sagsbehandling.

Til stk. 2.

Handicaptalsmanden kan udtale sig om forhold af egen drift eller efter henvendelse fra andre. Henvendelser fra personer med handicap skal have førsteprioritet. Der er ingen begrænsning i hvem, der kan henvende sig til Handicaptalsmanden. Enhver kan henvende sig til Handicap-

talsmanden, uanset alder. Også personer med vidtgående handicap, som er på ophold i Danmark, formidlet af de sociale myndigheder, kan henvende sig til Handicaptalsmanden. Det er ikke påkrævet, at den, der henvender sig til Handicaptalsmanden, har retlig klageinteresse.

Det er heller ikke en betingelse, at den, der henvender sig til Handicaptalsmanden har udtømt sine klagemuligheder. Det må forventes, at Handicaptalsmanden må give en udstrakt information om og formidling til rette behandlingsinstans.

Anledningen til at tage et forhold op af egen drift kan f.eks. være en omtale af en sag i medierne eller forhold, Handicaptalsmanden bliver opmærksom på ved besøg på institutioner m.v. for personer med handicap.

Til stk. 3.

Ved forhold, der generelt omhandler personer med handicap, forstås forhold, der vedrører alle personer med handicap eller grupper af personer med handicap, og hvis betydning ikke alene drejer sig om vilkår for en enkelt person med handicap. Handicaptalsmanden vil således ikke kunne udtale sig om vilkårene for en konkret person med handicap, men en henvendelse fra en person med handicap vil kunne give Handicaptalsmanden anledning til at undersøge problemstillingen nærmere for at vurdere, om problemstillingen gælder for flere personer med handicap, hvilket kan give Handicaptalsmanden anledning til at udtale sig på generelt plan. Handicaptalsmanden skal således arbejde på et overordnet plan, men kan godt tage spørgsmål op med udgangspunkt i konkrete personsager.

Bestemmelsen indebærer endvidere, at Handicaptalsmanden kan tage generelle emner, der generelt omhandler personer med handicap, op til behandling. F.eks. kan et tema være fattigdomsproblematikken eller adgangen til uddannelse. Temaer kan også omhandle samfundsudvikling, hvor vilkår for personer med handicap ændrer sig hurtigt og markant.

Til stk. 4.

Handicaptalsmanden afgør selv, om en henvendelse giver grund til behandling. Handicaptalsmanden har således ikke pligt til at behandle alle sager, der kommer ind.

Stort arbejdspres, herunder manglende kapacitet, og øvrige saglige grunde, jf. nærmere bemærkningerne til § 13, stk. 2, kan begrunde, at Handicaptalsmanden kan undlade at behandle sager. Handicaptalsmanden bør dog så vidt muligt behandle alle henvendelser, der kommer ind.

Handicaptalsmandens praksis vil med tiden blive normdannende i afvisningsspørgsmålet. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 13, stk. 2, nedenfor om afvisning af henvendelser.

Til stk. 5.

Bestemmelsen præciserer, at Handicaptalsmanden ikke kan træffe afgørelser, men alene udtales om forhold. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til stk. 1 og stk. 2 ovenfor og bemærkningerne til § 13, stk. 3.

Til § 10

For at Handicaptalsmanden kan udføre sit arbejde forsvarligt, må Handicaptalsmanden kunne skaffe sig overblik og kundskaber gennem en ret til at kræve oplysninger fra offentlige myndigheder og offentlige institutioner.

Handicaptalsmanden har uden retskendelse adgang til offentlige institutioner, hvor personer med handicap har bopæl eller ophold eller udfører træning, beskæftigelse eller lignende. Bestemmelsen omfatter alene offentlige institutioner i Grønland.

§ 72 i Grundlovens og artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention omhandler beskyttelsens af boligens ukrænkelighed og privatlivets fred. Grundloven forudsætter, at offentlige instansers adgang til private boliger alene kan ske ved særlig bestemmelse i lov eller ved kendelse afsagt af domstolene.

Det er vurderingen, at Handicaptalsmandens adgang til offentlige institutioner er en central forudsætning for ved selvsyn at kunne konstatere, hvilke forhold de offentlige institutioner tilbyder personer med handicap. Det er endvidere centralt for Handicaptalsmanden at kunne møde personer med handicap i deres daglige og vante rammer.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med Handicaptalsmandens muligheder for at udføre sit arbejde, jf. § 4.

Til stk. 1.

Bestemmelsen indebærer, at vedkommende institutionsledelse m.v. ikke kan modsætte sig besøg fra Handicaptalsmanden, uanset om besøget er relateret til en henvendelse, som Handicaptalsmanden har modtaget, eller om besøget er en del af Handicaptalsmandens orienterende virksomhed.

Handicaptalsmanden vælger selv, om besøget skal være varslet eller uvarslet. Det må forventes, at Handicaptalsmanden har vurderet det hensigtsmæssigt ikke at varsle besøget, såfremt Handicaptalsmanden vælger at komme på uvarslet besøg.

Bestemmelsen gælder i forhold til alle offentlige institutioner, hvor personer med handicap har bopæl eller ophold eller udfører træning, beskæftigelse eller lignende.

Bestemmelsen giver ikke Handicaptalsmandens krav på adgang til private institutioner, organisationer mv. Der er herved lagt vægt på, at institutioner for personer med handicap er etableret og drives af det offentlige. Det bemærkes, at Handicaptalsmanden på grundlag af aftale

med en privat institution, organisation mv. eller en person med handicap eller dennes værge kan være berettiget til at få adgang til private institutioner, organisationer mv.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse i private hjem. Private dagplejemødre, plejefamilier og private hjem, hvor f.eks. et barn med handicap modtager hjælp i forbindelse med sit handicap, er ikke omfattet af bestemmelsen.

Besøgene kan hjælpe Handicaptalsmanden med at danne sig et indtryk af forholdene på de offentlige institutioner. Besøgene gør det endvidere nemmere at få personer med handicap i tale, når de er i deres nærmiljøer. Dette kan hjælpe Handicaptalsmanden med at inddrage deres synspunkter og tanker i sit arbejde.

Herudover bidrager besøgene til, at Handicaptalsmanden repræsenterer personer med handicap på en synlig og tilgængelig måde, og dermed fremmer perspektivet som drivkraft i institutionernes virke.

Handicaptalsmanden har ikke en tilsyns- eller kontrolfunktion på ovennævnte offentlige institutioner m.v. efter denne bestemmelse. De gældende tilsyns- og kontrolfunktioner i lov om kommunernes styrelse og lov om socialvæsnets styrelse og organisation finder uændret anvendelse. Handicaptalsmandens primære fokus er det menneskeretlige fokus og FN's konvention om rettigheder for personer med handicap. Den handicapfaglige service vil blive varetaget af det landsdækkende handicapcenter under Grønlands Selvstyre.

Til stk. 2.

Offentlige myndigheder, der arbejder med vilkår for personer med handicap, samt offentlige institutioner, hvor personer med handicap har bopæl eller ophold eller udfører træning, beskæftigelse eller lignende, har oplysningspligt overfor Handicaptalsmanden. Oplysningspligten omfatter både konkrete sager og generelle redegørelser om indgåede og afgjorte sager, verserende sager, bevillinger, normeringer, praksis mv.

Offentlige myndigheder og offentlige institutioner er forpligtet til at meddele Handicaptalsmanden de oplysninger, som forlanges af Handicaptalsmanden. Handicaptalsmanden kan ikke selv sanktionere i de tilfælde, en anmodning om redegørelse ikke efterkommes.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med stk. 1. Når Handicaptalsmanden af egen drift eller efter henvendelse fra andre bliver opmærksom på mulige uhensigtsmæssigheder i lovgivningen, i beslutninger eller i praksis på handicapområdet, kan Handicaptalsmanden anmode offentlige myndigheder og institutioner om oplysninger på områder, der ligger inden for det i § 4, stk. 2, nr. 1-6, nævnte.

Hensigten med bestemmelsen er, at Handicaptalsmanden kan kræve, at en offentlig myndighed eller offentlig institution fremkommer med oplysninger om konkrete sager, men også

redegørelser af mere generel karakter for myndighedens behandling af sagstyper eller praksis på et sagsområde og den bagvedliggende retsopfattelse.

Det bemærkes, at Handicaptalsmanden på grundlag af aftale med en person med handicap eller dennes værge kan være berettiget til at få adgang til konkrete sagsoplysninger og dokumenter eller i øvrigt personlige oplysninger eller dokumenter fra offentlige myndigheder og institutioner og i øvrigt fra private institutioner, organisationer, foreninger mv.

Modtager Handicaptalsmanden personoplysninger om personer med handicap, sker dette som led i varetagelse af de opgaver, Handicaptalsmanden er pålagt i medfør af nærværende forslag til inatsisartutlov. Behandling af personoplysninger kan ske, når varetagelse af Handicaptalsmandens opgaver er pålagt i medfør af nærværende forslag til inatsisartutlov, jf. forslaget § 4, stk. 1- 4.

Det er fundet nødvendigt at give Handicaptalsmanden adgang til oplysninger underlagt tavshedspligt, for at Handicaptalsmanden skal være i stand til at løse de lovbestemte opgaver på bedst mulig måde. Der findes ikke tungtvejende betænkeligheder ved at give Handicaptalsmanden en sådan ret.

Handicaptalsmanden har dog alene adgang til oplysninger, som det ikke strider mod anden lovgivning at videregive. Der tænkes her på bestemmelser, der i særlig grad beskytter personer mod at videregive oplysninger, f.eks. retsplejelovens § 143 om bl.a. advokaters, lægers og præsters særlige tavshedspligt.

Bestemmelsen vedrører udlevering af allerede foreliggende oplysninger eller dokumenter, protokoller, oplysninger på edb m.v., dvs. samtlige dokumenter og oplysninger, der er indgået i sagen og har dannet grundlag for myndighedens sagsbehandling. Interne dokumenter er ikke omfattet.

Det er uden betydning, om dokumenterne er undergivet aktindsigt. Aktindsigten giver Handicaptalsmanden mulighed for at vurdere og afgive udtalelser om uhensigtsmæssigheder i forhold, afgørelser, forvaltningsgange og politikker om vilkår for personer med handicap.

Personsager vil i nogle tilfælde kunne give anledning for Handicaptalsmanden til at udtale sig om forhold, der generelt vedrører personer med handicap. I disse tilfælde vil Handicaptalsmanden skulle nøjes med at anmode om oplysningerne i sagen i anonymiseret form, medmindre Handicaptalsmanden har fået samtykke fra den konkrete person med et handicap eller en eventuelt værge til videregivelse af oplysninger. Anonymiserede oplysninger om personlige forhold vil ikke være underlagt tavshedspligt, jf. reglerne om tavshedspligt i sagsbehandlingsloven modsætningsvist.

Myndigheder m.v. er forpligtet til at meddele Handicaptalsmanden de oplysninger samt udlevere de dokumenter m.v., som forlanges af Handicaptalsmanden. Handicaptalsmanden kan ikke selv sanktionere i de tilfælde, en anmodning om oplysninger ikke efterkommes.

Til stk. 3.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med stk. 1 og 2 ovenfor. Når Handicaptalsmanden af egen drift eller efter henvendelse fra andre bliver opmærksom på mulige uhensigtsmæssigheder i lovgivningen, i beslutninger eller i praksis på handicapområdet, kan Handicaptalsmanden anmode offentlige myndigheder, offentlige og private institutioner for personer med handicap samt foreninger og organisationer m.v., der arbejder med vilkår for personer med handicap, om at redegøre for beslutninger og praksis på områder, der ligger inden for det i § 5, stk. 2, nr. 1-6, nævnte.

Hensigten med bestemmelsen er at undgå, at Handicaptalsmanden begrænses i sin adgang til at indhente oplysninger til udelukkende at indhente faktiske oplysninger og dokumenter, som myndigheden er i besiddelse af, men tillige kan kræve, at en myndighed fremkommer med en redegørelse af mere principiel eller generel karakter for myndighedens behandling af den konkrete sag eller praksis på et sagsområde og den bagvedliggende retsopfattelse.

Til stk. 4.

Hensigten med bestemmelsen er at undgå, at Handicaptalsmanden delegerer kompetencen til fri adgang til offentlige institutioner til andre. Dog kan Handicaptalsmanden, jf. § 11 bestemme, at en medarbejder i sekretariatet midlertidigt udøver Handicaptalsmandens funktioner. Handicaptalsmandens lovhjemlede adgang til offentlige institutioner uden retskendelse udgør et indgreb i den almindelige beskyttelse efter Grundlovens § 72 og Artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Denne kompetence skal alene kunne anvendes af Handicaptalsmanden og dennes sekretariat. Det er på denne baggrund fundet relevant at foretage en positiv regulering af adgangen til delegation.

Der er ikke herved foretaget nogen regulering af, om der i øvrigt kan ske delegation af Handicaptalsmandens funktioner. Det er imidlertid forudsat, at Handicaptalsmandens opgaver varetages samlet af Handicaptalsmanden og med bistand fra dennes sekretariat.

Til § 11

Til stk. 1.

Handicaptalsmanden kan bestemme, at en medarbejder i sekretariatet midlertidigt skal udøve Handicaptalsmandens funktioner. Adgangen til delegation vedrører de situationer, hvor Handicaptalsmanden pga. langvarig sygdom, ferie eller anden årsag er midlertidigt ude af stand til at varetage sit hverv. Som følge af, at handicaptalsmandsinstitutionen har begrænsede ressourcer, anses det for hensigtsmæssigt at overlade til Handicaptalsmanden selv at fastlægge omfanget af delegation og de nærmere vilkår herfor.

Til stk. 2.

Medarbejderen, der midlertidigt udøver Handicaptalsmandens funktioner vil som følge af delegationen også kunne påtage sig opgaver i henhold til § 10.

Til § 12

Der henvises indledningsvist til bemærkningerne om sekretariatet i de almindelige bemærkninger i afsnit 2 om forslaget hovedpunkter.

Til stk. 1.

Sekretariatet skal varetage administrationen for og yde bistand til Handicaptalsmanden, jf. nærmere bemærkningerne til stk. 2 nedenfor.

Sekretariatet bør have en varieret faglig sammensætning. Som følge af det omfattende og komplekse kompetenceområde Handicaptalsmanden varetager, vil Handicaptalsmanden antagelig have behov for bl.a. juridisk assistance, økonomisk analytisk assistance og handicapfaglige kompetencer i sekretariatet.

Til stk. 2.

Bestemmelsen indebærer, at sekretariatet f.eks. skal svare på spørgsmål om praktiske forhold om handicaptalsmanden, medvirke til at udarbejde rapporter, årsberetninger, høringssvar m.v., samt understøtte arbejdet på fagligt niveau f.eks. i form af at medvirke til at udarbejde udtalelser fra Handicaptalsmanden, høringssvar, pressemeddelelser m.v. Sekretariatet skal endvidere indsamle, udvikle og formidle viden om vilkår for personer med handicap, f.eks. familiemæssige, sociale, sundheds-, skole- og bolig-mæssige forhold.

Til stk. 3.

Det må forventes, at en betydelig del af sekretariatets arbejde vil bestå i almindelige administrative funktionærmæssige opgaver.

Til stk. 4.

Det er fundet hensigtsmæssigt, at handicaptalsmandsinstitutionen som en offentlig institution stadig skal følge de vilkår, der gælder for ansatte i Grønlands Selvstyre. Dette er begrundet i et overordnet ønske om lige vilkår for alle Selvstyrets institutioner.

Til stk. 5.

Ud fra Handicaptalsmandens overordnede planlægning samt indenfor de budgetmæssige muligheder, herunder ved ekstern finansiering, kan der ske ansættelse på tidsbegrænsede vilkår af fagpersoner til at varetage specifikke opgaver i henhold til § 12, stk. 2. Ved ansættelse på tidsbegrænsede vilkår er sådanne medarbejdere omfattet af de regler, der gælder for den offentlige forvaltning, herunder regler om tavshedspligt.

Fagpersoner kan eksempelvis være lærere, pædagoger, studerende. Det er ikke hensigten, at sekretariatet skal vejlede ph.d.-studerende.

Der kan være tale om opgaver som kortlægning af områder, undersøgelser og forskning m.v. Der henvises endvidere til bemærkningerne om finansiering i § 15.

Til § 13

Til stk. 1

I det omfang Landstingslov om sagsbehandling i den offentlige forvaltning ikke finder direkte anvendelse på Handicaptalsmandens og Handicaptalsmandens medarbejdere, dvs. sekretariatets sagsbehandling, finder principperne i landstingsloven, herunder ulovbestemte forvaltningsretlige grundsætninger anvendelse.

Landstingslov nr. 8 af 13. juni 1994 om sagsbehandling i den offentlige forvaltning med senere ændringer (sagsbehandlingsloven) finder alene anvendelse i forhold til behandlingen af sager, hvori der er eller vil blive truffet forvaltningsretlig afgørelse. Handicaptalsmandens udtalelser har ikke karakter af afgørelser. Derfor finder sagsbehandlingsloven ikke direkte anvendelse, for så vidt angår Handicaptalsmandens udtalelser, dog undtaget sagsbehandlingslovens kapitel 8 om tavshedspligt, jf. sagsbehandlingslovens § 2, stk. 3, og sagsbehandlingslovens kapitel 2 om inhabilitet for behandlingen af sager om indgåelse af kontraktforhold eller lignende privatretlige dispositioner, jf. sagsbehandlingslovens § 2, stk. 2.

I de tilfælde, hvor Handicaptalsmanden i sin sagsbehandling ikke træffer forvaltningsretlige afgørelser, indebærer bestemmelsen, at Handicaptalsmanden er underlagt principper om inhabilitet, vejledningspligt, partshøring og begrundelse, samt tavshedspligt, hvilket også følger af § 14, i det omfang dette skønnes relevant og foreneligt med Handicaptalsmandens særlige funktion og virksomhed.

Princippet om pligt til klagevejledning har ikke praktisk relevans i forhold til Handicaptalsmandens udtalelser, da disse ikke kan påklages.

For så vidt angår de ulovbundne forvaltningsretlige grundsætninger, herunder f.eks. forbuddet mod inddragelse af usaglige hensyn, forudsættes det ligeledes, at Handicaptalsmanden vil lade disse finde tilsvarende anvendelse på Handicaptalsmandens sagsbehandling, i det omfang dette skønnes relevant og foreneligt med Handicaptalsmandens særlige funktion og virksomhed. Det samme gælder de principper for god forvaltningsskik, som ikke har fundet udtryk i forvaltningslovene, herunder bl.a. kravet om, at forvaltningen skal være venlig, hensynsfuld, og tillidsskabende samt krav til effektivitet og betryggende rutiner.

I det omfang Handicaptalsmanden ikke træffer afgørelser i forvaltningsretlig forstand, vil en eventuel tilsidesættelse af principperne i sagsbehandlingsloven, herunder ulovbestemte forvaltningsretlige grundsætninger, ikke kunne tillægges ugyldighedsvirkning i forhold til f.eks. Handicaptalsmandens udtalelser.

En eventuel tilsidesættelse af bestemmelsen fritager heller ikke en offentlig myndighed, organisation m.v. fra de forpligtelser i forhold til Handicaptalsmanden, som følger af inatsisartutloven, f.eks. forpligtelsen til at meddele Handicaptalsmanden de oplysninger eller udlevere de dokumenter, som Handicaptalsmanden forlanger.

Hverken myndigheder eller klagere vil således over for Handicaptalsmanden kunne støtte ret på denne bestemmelse.

Det bemærkes, at f.eks. personaleretlige afgørelser vil have karakter af afgørelser i sagsbehandlingslovens forstand, og dermed vil være direkte omfattet af sagsbehandlingslovens bestemmelser.

Det bemærkes videre, at handicaptalsmandsinstitutionens, herunder Handicaptalsmandens, virksomhed er direkte omfattet af landstingsloven om offentlighed i forvaltningen (offentlighedsloven), jf. offentlighedslovens § 1.

Til stk. 2.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 9, stk. 3. Der henvises derfor også til bemærkningerne til § 9, stk. 3.

Handicaptalsmanden kan ud over de i bemærkningerne til § 9, stk. 3, nævnte tilfælde f.eks. afvise henvendelser, hvis Handicaptalsmanden finder, at det forhold en henvendelse omhandler, ikke giver grundlag for kritik eller anden opfølgning. Handicaptalsmanden kan endvidere afvise henvendelser, hvis det forhold, henvendelsen gælder, er rettet eller ophørt.

Angår en henvendelse forhold, som kan bringes ind for påtalemyndighed eller specielt tilsynsorgan, kan Handicaptalsmanden efter nærmere undersøgelse af sagens omstændigheder oversende sagen til vedkommende myndighed, hvis betingelserne i sagsbehandlingsloven er opfyldt. Der henvises til bemærkningerne i stk. 1 om Handicaptalsmandens omfattelse af principperne i sagsbehandlingsloven.

Handicaptalsmanden kan endvidere vejlede om klageadgangen til Ombudsmanden for Inatsisartut.

Omhandler en henvendelse forhold, der kan bringes ind for et forvaltningsorgan, skal den, som henvender sig til Handicaptalsmanden, henvises til at tage sagen op med vedkommende organ. Handicaptalsmanden kan også selv videresende sagen til rette instans.

Handicaptalsmanden skal afvise henvendelser, der ikke er omfattet af Handicaptalsmandens virksomhed, jf. § 4.

Handicaptalsmanden skal oplyse den, der har rettet henvendelse til Handicaptalsmanden, om grunden til afvisningen af henvendelsen eller henlæggelsen af sagen, samt give generel information om eventuelle eksisterende instanser, som har til opgave at behandle sager af denne slags.

Handicaptalsmanden kan endvidere på ethvert tidspunkt i sagsbehandlingen vælge at henlægge en sag. Handicaptalsmanden bestemmer selv, hvornår en henlagt sag tages op igen.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastsætter, at det ikke er muligt at påklage Handicaptalsmandens afvisning af henvendelser og henlæggelse af sager til Naalakkersuisut eller anden administrativ myndighed. Tilsvarende gælder Handicaptalsmandens udtalelser.

Til § 14

Bestemmelsen omhandler Handicaptalsmandens og sekretariatets tavshedspligt.

Bestemmelsen fastsætter, at Handicaptalsmanden og sekretariatet har tavshedspligt i henhold til gældende regler om virke i den offentlige forvaltning. Der henvises til kapitel 8 i sagsbehandlingsloven, der gælder for Handicaptalsmanden og sekretariatet, jf. sagsbehandlingslovens § 2, stk. 3.

Bestemmelsen skal skærpe opmærksomheden på, at Handicaptalsmanden og sekretariatet har tavshedspligt som følge af, at de virker i den offentlige forvaltning.

Til § 15

Til stk. 1.

Bestemmelsen fastsætter, at handicaptalsmandsinstitutionen modtager en selvstændig tilskudsbevilling fra landskassen.

Til stk. 2.

Bestemmelsen er med til at sikre, at handicaptalsmandsinstitutionens politiske uafhængighed manifesteres og forankres ved, at der er mulighed for at søge finansiering af sit virke udover tilskud på finanslov. Handicaptalsmandsinstitutionen kan således finansiere aktiviteter, herunder forskningsprojekter, oplysningskampagner m.v., med eksterne midler fra private organisationer, fonde og offentlige myndigheder m.v. Eksterne midler kan f.eks. anvendes til finansiering af undersøgelser omfattet af forslaget § 4, stk. 3, nr. 2.

Til stk. 3.

Bestemmelsen fastsætter, at handicaptalsmandsinstitutionen kan drive indtægtsgivende virksomhed inden for handicaptalsmandsinstitutionens lovfæstede opgaver. Eksempelvis vil handicaptalsmandsinstitutionen kunne sælge sine publikationer.

Til § 16

Til stk. 1.

Bestemmelsen er indsat, så Naalakkersuisut, på baggrund af Handicaptalsmandens forslag til budget og tilskud for det kommende finansår, kan træffe en beslutning om størrelsen af det tilskud og udformning af budgetbidrag, som skal indarbejdes i forslag til Finanslov.

Bestemmelsen fastsætter, at det er Handicaptalsmanden, der skal afgive forslag til budget. Dette er begrundet i, at det er Handicaptalsmanden, der har det overordnede økonomiske ansvar for handicaptalsmandsinstitutionen, jf. nærmere bemærkningerne til § 18. Bestemmelsen afskærer imidlertid ikke Naalakkersuisut fra at fremsætte forslag til Finanslov med tilskud til Handicaptalsmanden, som afviger fra Handicaptalsmandens forslag til budget.

Til stk. 2.

Naalakkersuisut fastsætter en frist for aflevering af Handicaptalsmandens forslag til budget samt Handicaptalsmandens forslag til størrelsen af landskassens tilskud for det kommende finansår.

Til § 17

Bestemmelsen præciserer, at handicaptalsmandsinstitutionens regnskabsår følger finansåret, og at der foreligger en specifik regnskabs- og revisionsforpligtelse. Handicaptalsmandsinstitutionen vil være omfattet af de gældende regler om aflæggelse og revision af regnskab for Grønlands Selvstyre. Dette gælder alle institutionens indtægter og udgifter. I årsregnskabet kan Naalakkersuisut og Inatsisartut se, hvordan bevillingen til handicaptalsmandsinstitutionens arbejde er anvendt.

Som revisor anvendes landskassens revisor. Der er herved lagt vægt på, at landskassens revisor er bekendt med regelgrundlaget for institutioner under Grønlands Selvstyre. Der er endvidere lagt vægt på, at aflønning og øvrige omkostninger forbundet med Handicaptalsmanden vil blive varetaget af Selvstyrets bestående administrative funktioner. Der vil således ikke blive etableret selvstændigt bogholderi og lønfunktion. Udgiften forbundet med revisionen skal afholdes inden for handicaptalsmandsinstitutionens årlige bevilling.

Til § 18

Bestemmelsen angiver proceduren i forbindelse med Handicaptalsmandens aflæggelse af årsregnskabet.

Bestemmelsen fastsætter, at det er Handicaptalsmanden, der skal forelægge det reviderede årsregnskab bilagt revisionens bemærkninger. Dette er begrundet i, at det er Handicaptalsmanden, der har det overordnede økonomiske ansvar for handicaptalsmandsinstitutionen.

Handicaptalsmandens overordnede økonomiske ansvar indebærer, at Handicaptalsmanden har ansvaret for overholdelsen af de til enhver tid gældende regler og anvisninger vedrørende

Selvstyrets budget- og bevillingssystem, og de gældende regler om revision af Selvstyrets regnskaber.

Til § 19

Til stk. 1.

Det foreslås, at Inatsisartutloven træder i kraft den 1. juni 2017.